MUNCA – ARBITRU JUDECĂTOR AL PERFORMANȚEI!

OMUL ESTE LEGAT DE CUVÎNT, DE SEMENII SĂI...

În anul 1923, la Arad, s-a organizat primul campionat național de canotaj al României. În 1983, la campionatele de canotaj fond de la Timișoara, a fost sărbătorit schifistul care, în urmă cu 60 de ani, a cucerit primul titlu de campion al țării în proba de simplu : **Francisc Cserhaty**, 78 de ani, antrenor emerit, decanul de vîrstă al canotajului nostru

— Cum a fost atunci, la început ?

— Asta este, că n-a prea fost. N-a fost barcă, în primul rînd. Și a trebuit s-o fac singur, din scîndură. N-a fost transport corespunzător. Și a trebuit să aștept o ocazie, o căruță, să duc schiful de la Timișoara la Arad. N-a fost nici regulamentul de acum. Și a trebuit neapărat să cîștig !...

— De ce neapărat ?

— Atunci aveam 18 ani, munceam la C.F.R., la cazangerie. Lucru în tură, sport numai în zilele cu roșu în calendar. Nu-mi puteam permite să trag de timp, să rămîn junior o viață întreagă.

— Așa era atunci, regulamentul ?

— Așa. Nu cîștigai titlul de campion național la seniori, rămîneai junior pînă, hăt, la pensie.

— Acum e altfel...

— Cunosc. Și văd. Ieși pe un oarecare loc la juniori, iar cînd s-a împlinit sorocul, cînd ai împlinit vîrsta, te ia Steaua ori Dinamo, la seniori.

— Ați fost, tovarășe Cserhaty, ani la rînd campion al României. Ați fost primul mare antrenor de canotaj al țării, iar elevii dumneavoastră — foști campioni europeni — sînt astăzi, la rîndul lor, profesori, antrenori. Care v-a fost călăuza în viață ?

— Călăuză în viață mi-a fost o frumoasă și pretențioasă fată căreia nimic nu-i plăcea din cîte făceam. Eu îi spuneam „TRUDA", ne întîlneam zilnic în atelier, la cazangerie, ori pe pontonul cu schifuri de pe Bega. M-am îndrăgostit de ea și nu pot spune că a fost rău. Astăzi, TRUDA, MUNCA a rămas la fel de frumoasă, mulți dintre actualii sportivi s-au amorezat de ea, unii însă abia o cunosc. Inclusiv o parte dintre antrenori.

— Ce ar trebui să se facă ?

— Am văzut cîteva planuri de muncă. Sînt bune : „Vom da clubului atîți și atîți campioni...". După finale însă — o barcă de scuze ! Planul de muncă e ceva serios, un angajament, un legămînt față de tine, față de alții. Calul e legat de ham, de căruță. Dar omul ? Omul e legat de cuvînt, de semenii săi ! Te-ai înscris — negru pe alb — într-un club pentru a face sport, pentru a face performanță. De ce lași haltera jos, de ce visleși mai domol cînd antrenorul nu mai e lîngă tine ?

— Instinctul de conservare...

— Oare ? Păi nimic nu te conservă mai bine decît munca, cu marea ei satisfacție — bucuria izbînzii, răsplata muncii ! Curios e altceva : toată lumea e de acord că fără o muncă susținută nu poți realiza țeluri înalte. Un antrenor, pe Snagov, vorbea despre această realitate atît de frumos, atît de convingător, încît îmi venea mie, la cei 78 de ani ai mei, să sar în prima barcă ancorată sub mal ! N-am făcut-o, firește, dar n-au făcut-o nici alții, mai tineri. De ce ? Omul era cu vorba ! Fapta arăta că respectivul trudea numai în ședințe, ce-i drept tare frumos... Chestiunea cu exemplul personal nu-i o vorbă-n vînt Educația de la catedră e bună așa, ca teorie. Eu nu țin minte să fi avut un pedagog anume care să se ocupe de... — așa se spune nu ? — conștientizarea mea. Marele meu pedagog a fost colectivul de muncă, exemplul celor care urmau exemplul altor oameni harnici, convinși — din ce văzuseră în jur, în viață — că numai prin muncă poți realiza ceva. În cazul nostru, al sportului de performanță, prin foarte, foarte multă muncă !

Vasile TOFAN

Antrenorul emerit Francisc Cserhaty *sărbătorit la 60 de ani de la cîștigarea primului titlu de campion al țării la schif simplu*

Trage cu sete Nicu Pop *care învinge blocajul polonezilor de la A.Z.S. Olsztyn*
Foto : Ion MIHĂICĂ

SUCCES, NICU POP!

Despre Nicu Pop se spune că a fost un mare jucător de volei. Și este adevărat, cu precizarea că mai este încă și acum, după retragerea din națională și de la Steaua, după ce a revenit lîngă casă, la Tîrgu-Mureș, unde are ambiția să facă cea dintîi divizionară „A" masculină mureșeană. Și se află la un pas de împlinirea dorinței.

Dar despre Nicu Pop se spune că a fost și este mai ales un jucător exemplar pentru generațiile ultimilor ani. Și iarăși cu multă dreptate. Pentru că el a rămas pentru toată lumea etalonul izbîndei prin tenacitate și perseverență în muncă, prin abnegație și dăruire în antrenamente, prin seriozitate și disciplină. „Poate nu am avut destul talent pentru sportul care m-a consacrat, așa cum au avut alți colegi de generație. De-a lungul carierei am învățat însă un mare adevăr, acela că atunci cînd vrei din toată ființa ta să realizezi ceva și ai oarecare vocație în acel domeniu, nu se poate să nu reușești".

Da, Nicu Pop a fost un mare truditor și prin aceasta a reușit mai mult decît alții, poate mai înzestrați cu talent. Prin multă trudă, cu dinții strînși, cum se zice, confirmînd încă o dată valabilitatea maximei că, de fapt, talentul înseamnă „unu la sută inspirație și 99 la sută transpirație". Cu această deviză în minte și în inimă, el a pornit asaltul marii performanțe, ajungînd la titlul de campion cu Steaua, al cărei căpitan a fost, la titlul de maestru internațional al sportului, la ceea ce numim om de bază al reprezentativei țării, la medaliile olimpice de la Moscova, primele aduse de voleibaliști. Și nu pentru a găsi nod în papură explica el, la întoarcerea mai tinerilor săi colegi de la „mondialele" de anul trecut, că insuccesul acestora — mîhnitor după bronzul olimpic și titlul mondial universitar cucerite în anii precedenți — stă în munca puțină depusă de niște voleibaliști extrem de înzestrați.

Deviza care l-a călăuzit întotdeauna pe valorosul sportiv dă acum roade și pe malul Mureșului, unde au învățat-o și au aplicat-o tinerii pe care Nicu Pop îi pregătește ca antrenor și le este pildă ca jucător încă. Un an de muncă asiduă, fără rabaturi, și iată că A.S.A. Electromureș este cu un... picior în „A". În prima parte a barajului, din care a ieșit neînfrîntă, echipa mureșeană s-a aflat în mare încurcătură prin îmbolnăvirea antrenorului-jucător. Dar, deși internat în spital, Nicu Pop și-a emoționat colegii — și nu numai pe ei — dînd o nouă probă de putere de sacrificiu, venind zilnic să joace, iar după meci întorcîndu-se în spital. El nu poate accepta ideea că munca de un an întreg a colectivului să fie prejudiciată ! Succes, Nicu Pop ! În împlinirea dorinței sportive și în însănătoșirea grabnică...

Aurelian BREBEANU

DASCĂLUL DIN ROȘIORI

La Casa pionierilor și șoimilor patriei din Roșiori, într-o încăpere luminoasă, aproape 200 de copii, concentrați asupra meselor de lucru, serioși ca niște savanți, meșteresc la fel de fel de tipuri de aparate de zburat, avioane mici care seamănă ca două picături de apă cu cele mari. Nu poți să nu-i admiri pe micii constructori, să nu apreciezi cunoștințele lor surprinzătoare în ale aeronauticii. „Și are să zboare ?" — *l-am întrebat pe unul dintre ei, Daniel Doru.* „Da !" — *răspunde cu convingere deplină.* **L-am construit întocmai cum m-a învățat tovarășul profesor *Marinescu*, după calcule precise".**

Copilul știe ce spune. Și profesorul Constantin Marinescu *știe ce poate fiecare din cei aproape 200 de elevi ai săi. Știe pentru că... De peste 20 de ani l-am întîlnit pe profesorul Marinescu – om suplu, brunet, de o admirabilă modestie — alături de grupe de copii la startul a zeci și zeci de competiții, mai mici sau mai mari.* „Mama cu puișorii ei" — *spuneau băieții. Peste 20 de ani din viață consacrați atragerii copiilor pentru a îndrăgi tehnica, sportul și mai ales munca. Ce ne poți spune, profesore ?* „Au fost ani frumoși, sînt ani frumoși. Și copiii cresc...". *La Casa pionierilor și șoimilor patriei din Roșiori aeromodeliștii au adus multe diplome, medalii și cupe, este adevărat, nu de mare răsunet, dar ele atestă că cercul de modelism condus de prof. Marinescu merge.* „Mulți dintre copiii mei au zburat spre alte asociații și cluburi și spre mari performanțe. Pe unde au plecat, însă, au dus cu ei de acasă, de la noi, flacăra pasiunii pentru muncă" *Cuvinte sincere ale unui om modest, Constantin Marinescu, din Roșiori. L-am văzut de curînd la campionatul republican de micromodele, de la Slănic.* „Vrem să relansăm micromodelismul la Roșiori, *spunea.* Dacă ne-ați ajuta cu o sugestie...". *Cel mai bun ajutor : perseverează, tovarășe Marinescu, și sperăm să fii înțeles și ajutat în marea ta pasiune !*

Viorel TONCEANU

LA VOINȚA PLOIEȘTI ÎN SECȚIA DE POPICE, VREDNICIA DE LA LOCURILE DE PRODUCȚIE

Venisem cu alte treburi la Voința Ploiești, ne interesa starea bazelor sportive pentru activitatea de masă. Dar în drumul nostru am trecut și prin sala de popice. Un grup de fete, componentele secției care activează în prima Divizie, tocmai încheiau antrenamentul. Curgea apa pe ele, deși în sală, ca și afară de altfel, nu era prea cald. Ați nădușit, nu glumă ! — le-am zis. „Doar am avut antrenament" — ne-a răspuns una dintre fete, cumva mirată de remarca noastră. Și cîte bile ați tras ? insistăm. „Cine a avut timp să le numere ? ne-a răspuns de astădată tovarășa **Eleonora Ion**, antrenoarea. Adică, dacă țineți neapărat —a revenit ea repede — am putea să vă dăm o cifră, dar nu știu la ce ar folosi. Dar să știți că dacă ar mai fi timp, și nevoie, fetele ar mai fi putut lansa multe..."

Era un antrenament obișnuit, jucătoarele venind — ca de fiecare dată — de la locurile de muncă. Așa cum aveam să aflăm de la antrenoare, și cum avea să ne confirme tovarășul **Ion Cruceru**, secretarul asociației, componentele secției de popice alcătuiesc un colectiv sudat, muncitor și disciplinat, care se străduiește să se mențină pe un loc bun în clasament și care a dat lotului de junioare campion european, o jucătoare cu care se mîndrește, **Minela Mihăilă**. Dintre fete, trei sînt comuniste și, prin exemplul personal, mai întîi de toate, asigură în echipă un climat de seriozitate, de hărnicie. Este vorba de **Mihăilă**, de **Stela Godeanu** și de **Constanța Constantin**. **Marinela Ivan** este utecistă și, după cum ne mărturisea, așteaptă cu nerăbdare și încredere ziua cînd va fi primită în rîndul comuniștilor, pentru care se pregătește de pe acum. Ele, toate, aduc în arena de sport atmosfera de muncă de la locurile lor de producție, din colectivele respective în fața cărora dau seama de tot ce fac și în secția asociației. Minela Mihăilă e proiectantă. Stela Godeanu e muncitoare marochinără. **Doina Lixandru** muncește la întreprinderea de cartaj și perforare. **Constanța Constantin** e croitoreasă, **Polixenia Gavrilă** — căpitana echipei — e muncitoare la mase plastice, ca și **Aurora Călăvie**. **Marincla Ivan** e strungăriță.

Respectarea întocmai a programului, nici o absență de la arenă (nu mai vorbim de îndatoririle profesionale !) muncă și iar muncă — iată coordonatele vieții sportive și din afara sportului literă de lege pentru aceste jucătoare. Cine se abate de la regulă, cum a fost cazul sportivei Mioara Coman, nu mai este acceptată în secție de către antrenoare, ea însăși un model de corectitudine și de atașament față de culorile asociației

Mircea COSTEA

LOCUL I ÎN CLASAMENTUL HĂRNICIEI!

Profesorul **Liviu Neculai Gugleș**, antrenor de handbal la Clubul sportiv școlar din Vaslui, este ceea ce se cheamă un om dăruit muncii. O dovedește constant, din 1978, an în care a fost încadrat în club, după absolvirea Facultății de educație fizică din Iași. „Un model de profesor-antrenor !", susține cu tărie directorul C.S. Școlar din Vaslui, **prof. Constantin Ciulei**, care adaugă : **„Anul trecut i-am acordat calificativul de cel mai muncitor cadru didactic din colectivul nostru. Iar anul acesta promite să repete... performanța".**

Ce anume a contribuit la clasificarea prof. Gugleș drept cel mai harnic antrenor vasluian ? Înainte de toate, felul cum știe să creeze climatul pentru handbal. Prezent zi de zi în unitățile de învățămînt din municipiul Vaslui, prof. Gugleș își selectează elevii le îndrumă primii pași. Este o acțiune pe care o efectuează cu răbdare, cu mult tact pedagogic E drept, se bucură și de sprijinul colegilor, al celor de la școlile generale nr. 3 și 5, din liceele de matematică-fizică, chimie nr. 4, industrial nr. 1 și industrial nr. 3. Sînt unitățile școlare în care sportul cuprinde numeroși elevi dornici să se dedice unei discipline și unde, totodată, conducerile instituțiilor respective au asigurat condiții optime orelor de educație fizică, activităților sportive extrașcolare.

Dintre zecile de copii și tineri selecționați la fiecare început de an școlar, prof. Gugleș și-a alcătuit „atelierele" sale de lucru, grupele cu care se antrenează de două ori pe zi („altfel — cum o spune deschis — **nu ajungi prea departe în performanță, mai mult îți pierzi timpul fără rost...**"), pregătind terenul și pentru obținerea unui loc de frunte în turneul final al juniorilor I și II. dar și pentru a scoate necontenit valori, handbaliști pe cale de consacrare. Cosma, de la Universitatea București, a fost elevul format la „clasa" sa Mucenica, de la Moldasin Vaslui, divizionară B, îl urmează, tinerii care activează în divizia școlară promit să ofere satisfacții depline. „Și aceasta — afirmă prof. Gugleș — **pentru că au aptitudini reale pentru handbal, dar și pentru că muncesc cu stăruință, nu pregetă să rămînă la pregătire și după orele de program**". Adică așa cum face și cel care îi modelează !

L-am rugat pe prof. Gugleș să anticipeze cîteva valori în măsură să atingă — în anii viitori — cotele performanței. Nu s-a grăbit cu răspunsul. Și l-am înțeles : „Poate greșesc evidențiindu-i pe unii, lăsînd în anonimat pe alții. Țin să subliniez însă un singur fapt, pe care aș dori să-l consemnați : acela că niciodată n-am păstrat în club copii și tineri care nu se împacă cu seriozitatea, modestia și consecvența în antrenament, ca și în afara clubului, la școală, în familie. Unii m-au judecat cu asprime. Pînă la urmă, însă, mi-au dat dreptate...".

Firesc pentru că numai așa poți avea garanția că nu muncești în van.

Tiberiu STAMA

PER ASPERA AD ASTRA!

RĂSPLATA MUNCII. Pe Bega, la campionatele republicane de catonaj fond pentru senioare echipajele clubului **Metalul București** au cucerit **jumătate din titlurile puse în joc ! O** răsplată a muncii perseverente, în condițiile deloc de invidiat ale lacului Pantelimon, un merit al colectivului condus de antrenorul emerit **Stelian Petrov.**

„NIMIC NU E IMPOSIBIL !" Printre navomodeliștii noștri cei mai valoroși se numără și tehnicianul **Henric Greger** de la Voința Reghin multiplu campion și recordman național. Văzînd „arsenalul" său de nave miniaturale de cele mai diverse tipuri, am fost uimiți de măiestria acestui adevărat bijutier. Cum ați reușit să faceți aceste adevărate minuni ? — l-am întrebat. „Ce să vă spun ? Prin muncă Dacă iubești munca, nimic nu ți se pare imposibil" — ne-a răspuns.

STRĂDANIE ȘI AMBIȚIE. Echipa de gimnastică ritmică a Liceului economic **nr. 2 din Capitală a urcat și în acest an pe podiumul de premiere al „Festivalului ansamblurilor școlare"** (Brașov, ediția XI-a) Elevele profesoarei **Elena Popescu — campioane ale municipiului București — au urcat pe treptele performanței după multe ore de** muncă, după multe strădanii care, desigur, nu erau prevăzute în programa școlară. Erau prevăzute însă în ambiția, în dorința de a reprezenta cu cinste, cu fală sportul din această veche școală bucureșteană

PRIMII PE CLUB. Este vorba de Clubul sportiv școlar din Rîmnicu Vîlcea, care și-a desemnat pe cei mai buni reprezentanți ai săi. În ordine sînt **Maria Fănățan**, campion balcanic de juniori la box **Paula Mihăilă**, componentă a echipei naționale de junioare, clasată pe locul III la Balcaniadă și **Ionel Tomescu**, atlet recordman național de juniori la 1 000 m obstacole și 600 m plat. „Toți exemple de muncă stăruitoare, de seriozitate și spirit de dăruire !" — afirmă directorul clubului vîlcean prof. Laurentiu Stilea

FRUNTAȘĂ PE ORAȘ ! Astfel se prezintă Școala generală nr. 1 din Șimleu Silvaniei (Sălaj) acolo unde educația fizică se bucură de același regim ca și celelalte materii de învățămînt. Rezultatul ? Poziții dominante în toate competițiile la nivelul elevilor, prin ambiția reprezentanților școlii și prin munca fără preget a profesorilor de specialitate **Ghizela Kovacs, Elena Ștefan și Elisabeta Paka.**